

Андрій Кондратюк-
гордість нашого краю

Комунальний заклад «Березнівська централізована
система публічно-шкілних бібліотек»
Березнівської районної ради
Березнівська центральна районна бібліотека

Андрій Кондратюк - гордість нашого краю

Біобібліографічний нарис

**(80 - років від дня народження
Андрія Івановича Кондратюка)**

УДК 013:82(477.81)
А- 65

Андрій Кондратюк - гордість нашого краю: біобібліографічний нарис : /КЗ «Березнівська централізована система публічно-шкільних бібліотек», Березнівська центральна районна бібліотека. - Березне, 2018. – 44 с. : іл.

Біобібліографічний нарис «Андрій Кондратюк - гордість нашого краю», присвячений 80 – річчю від дня народження відомого місцевого письменника Андрія Кондратюка.

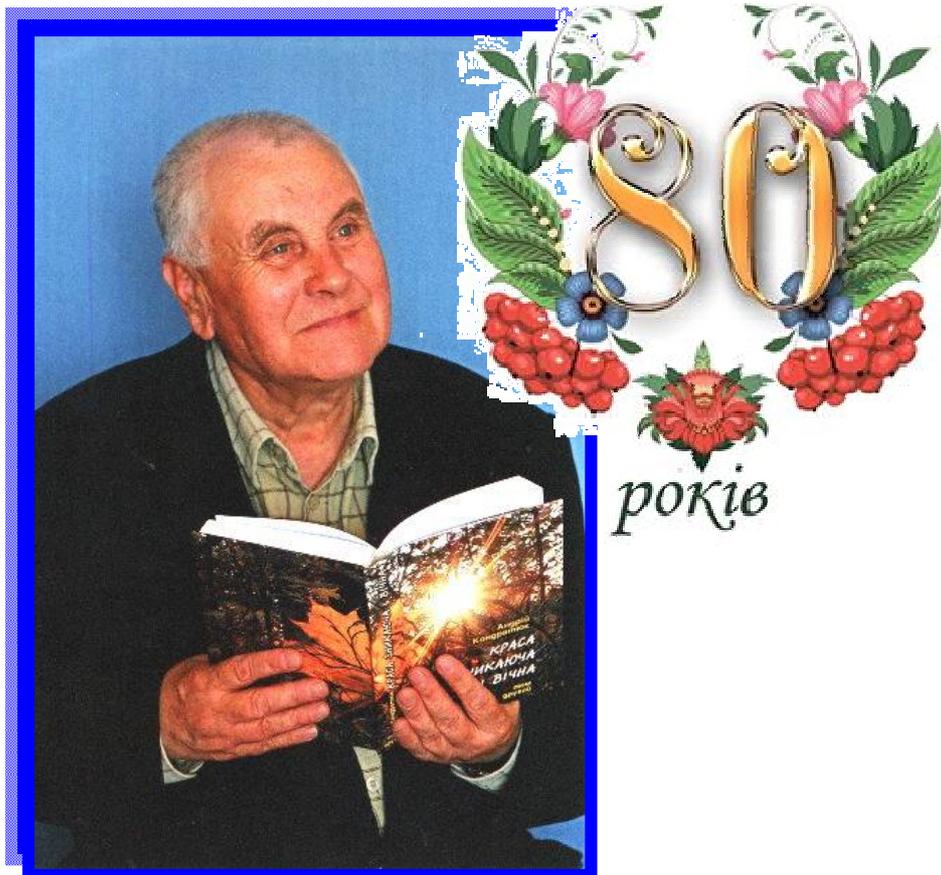
Видання включає матеріали про життя і творчість автора, бібліографічний список виданих творів, публікацій в збірниках та періодичних виданнях.

Посібник рекомендований учням загальноосвітніх шкіл, студентам, бібліотечним працівникам, викладачам літератури та всім, хто цікавиться літературною Березнівщиною.

Підготували : Андрощук Л.В. Гурин О.І.

Відповідальний за випуск : Гурин В.П.

Березнівська центральна районна бібліотека. 2018

*З'явились Ви на світ якраз у пору ту,
Коли садки цвітуть так білопінно,
Коли земля стріча надію золоту,
Коли так жити хочеться невпинно.*

*Вас святий Юрій матері послав,
Та нарікли чомусь ім'ям Андрія,
Нелегку долю Вам Всевишній дав,
Хоч Ви в житті не втратили надію.*

*Таких, як Ви, лиш самородком здем,
І гордістю села, чи, навіть, краю.
В цей день здоров'я й довголіття
ми Вам шлем,
І зичимо того, що щастям називають.*

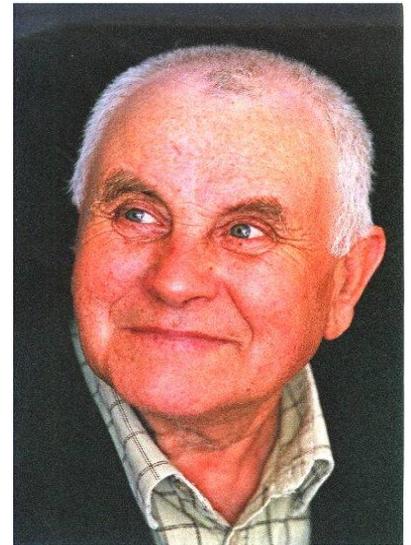
Цимбалюк Ганна Григорівна

Син землі поліської

Андрій Іванович Кондратюк народився в поліській глибинці, на хуторі Отраже, недалеко від села Новий-Моквин Березнівського району Рівненської області 6 травня 1938р.

Батько, Кондратюк Іван Романович, був родом із заможної родини.

Мати, Кондратюк Ярина Фоківна, теж із селянської родини. Дівоче прізвище Харчук. Під час окупації Західної України польськими військами батько з матір'ю працювали у пана Валєвського. Вони просили в нього землі. Пан дав їм три гектари, за які довгий час вся сім'я мусила відробляти. Потім Іван ще купив один гектар землі. Дід з бабою дуже хотіли, щоб синовим дітям дісталось у спадщину хоч по одному гектару.

Батьки письменника теж мали сім гектарів поля, свої луки, велике господарство. Сім'я дружно працювала, оселившись по одруженні на хуторі Отраже. Там було їхнє поле. Зараз ця домівка стоїть на хуторі як пустка. Садок викорчували тракторами, оборали. Та Андрія Івановича все одно щовесни несуть крила до рідного дому, до батьківських порогів. Про них, батьківські пороги, душевно розповів сам автор в одній з новел батьківського хутора. Називається вона «Плачу перед батьківськими порогами». «Батьківські пороги: світло отчого дому - неоціненні і незамінні людські вартості. їхнє сяйво завжди окриляє, як би далеко від дому не знаходилась душа. І нема туги сильнішої, як за ними у розлуці перебуваючи. Тим, очевидно, вражальніш, якщо в благословеннім куточку там тобі судилось уперше розкрити очі на світ, тим зворушливіш, якщо у клаптику землі отім навечно зосталася батькова-материнська мрія «Той невеликий клаптик землі на хуторі Отраже, що побіля теперішнього села Новий Моквин, дався моїм батькам великими трудами. Землю у пана купили. Цілих п'ятнадцять літ тяжкою працею і нестатками виплачували вони ту землю - останній внесок у серпні 1939 р. сплатили. Не одну вигляжену корівку і не одного вгодованого кабанця забрав «Віленські банк земські по вулиці Місевича», як повторювали згодом часто батько. А до мене, коли слухав, рядки бігли: «В Вільні, городі преславнім». Зате й куточок благословенний. Хто не йшов - завидував. І владу, яка в краї перебувала, сюди манило. Й коли батько помирили, то кума їхня Мокрина прийшла, упала навколішки.

- Господи , трави ж які хороші, а вони помирають...

Доглядаючи недужу паралізовану матір у 1966-67рр., я написав тут свій перший роман «Дорога до матері». Опісля й батькової смерті у 1980р., щовесни навідувався на хутір. І не було для мене миті зворушливішої, як та весняна - мить зустрічі із батьківськими порогами. І що не рік у життя заглиблення, то тремкішою

вона ставала. Й односельці те завважували: «Гандрій, як птах перелітний. Уже з'явивсь».

У родині Кондратюків було шестеро дітей. Але мрія дати кожній дитині в спадщину хоч по одному гектару землі не збулася. Землю, на яку Кондратюки збиралися все життя, радянська влада забрала...

Родинне дерево Кондратюків досить гіллясте. По батьковій лінії: дід Роман, баба Параска, брати: Никон, Ляш, Василь, Андрій. Останній їздив до Америки, Никон та Василь загинули в роки війни, батько під час війни був десятником. По матері: Кузьма, Микита, Гриць, Павло - брати. Кузьма та Микита теж загинули на війні, Гриць - вояк УПА, був убитий партизанами. Тіло виловили в Случі.

Шкільна пора для малого Андрійка почалася в Друхівській початковій, а потім семирічній школі, потім продовжував навчання в Моквинській середній школі. Однокласники письменника Мельник Володимир Іванович, Ляховчук Дмитро Степанович пригадують, що Андрій Іванович був дуже розумною дитиною, старанним і відповідальним учнем, добрим товаришем. Щодень малий Андрійко долав кілька кілометрів понад звивистою річкою Сергіївка з хутора в школу в село Друхів, яка була на майдані біля церкви. Про це письменник розповідає у своїй книзі «Поклик творчості».

«У школу я пішов у сорок п'ятому році до сусіднього села Друхови. Сам пішов, із хутора ніхто не ходив. Я так хотів, дуже хотів до школи вже йти. Але коли я пішов до школи, так мені все це було чуже. Чуже село, чужі діти... як його підступитись. І зараз той будинок стоїть на вигоні, на майдані коло церкви... Як було підступитись, це мені було так незвично, несміливо.

Я так якось і зайшов у клас і сів. А вчителька, не пам'ятаю імені, якось випало, запримітила мене. Але вона мене запримітила і спитала, звідки я. І я їй сказав, що з хутора. «З якого?» Я не хотів зразу признаватися, але потім сказав, що з Моквинського хутора. Вона запитала мене іще: «А чи ще хтось є з тих хуторів?» Я сказав: «Немає». Вона каже так: «Якщо ніхто не ходить звідти, це дальня сторона, ти прийдеш на другий рік, іди».

І так мене не записали тоді в школу. Може, сказали, щоби Батько прийшли чи Мати, не пам'ятаю. Але той факт, що коли я вийшов із школи, то ще походив біля цього будинку. Тихо було, бо всі ж уже на уроці, голосу нема, і я відчув себе дуже осиротіло. То і в зворотню дорогу побрів собі на свій хутір, додому осиротілий.

А наступного сорок шостого, то уже кілька дітей із нашого хутора пішло у школу. І я з ними, і мене вже записали в школу.

Із шкільних років що мені запам'яталося, то це, бачите, важко було добиратися до школи. Не було в що і взутися, не було в чому і ходити. І те, що не було книжок, і не було на чому писати, не було паперу.

З того першого шкільного року книжка для мене уявлялася як така велика недосяжність, як щось таке омріяне. Це дуже цінувалося. Так на все життя чомусь для мене книжка залишилася такою високою цінністю. І папір так само високою цінністю залишився - тоді його не було. Знаряддя також, чим писати, по тодішньому це теж було так.

Ще пам'ятаю з висновування про такі життєві перетривання... Річ піде ось про віщо - про калуженців.

Був сорок сьомий рік, а й у сорок шостому, мабуть, вони також ходили. Ви повинні знати про цих людей із переказів, а я їх пам'ятаю.

- У нас ще їх називали ребрунами. І мене з малих літ цікавило: а чому таке дивне прозвисько - ребруни? Із тих самих переказів та ще з пізніших публікацій виснував: бо голодні були, ребрами світили.

- Це були люди із східних областей України, але більше із Росії, із Брянської, а найбільше із Калузької області, чому так і називали - "калуженці". Вони рятувалися у нашому краї від голоду. Ці люди, вони стоять перед моїми очима й зараз, скривджені, доведені до краю. Люди, приречені на голодну смерть, і як отой вояк, що похвалив мене за добре читання, приречений був життєвою ситуацією, так ці люди були приречені голодом.

Я пам'ятаю їхні очі і їхні обличчя. Я пам'ятаю їхнє взуття - кальоші, позв'язувані шнурками і позв'язувані дротиками, які наскрізь протікали. Вони ходили у грязюку, у мороз.

Вони ночували у нас, щоночі ночували, бо хата була на хуторі. І вони просили їсти картоплину, хліба. У нас не було ще колгоспів, і хоч не заможно ми жили, але не зовсім без хліба. І цих людей рятували.

Серед них були майстрові люди, які могли щось робить. У сусіда хату майстрували навіть, то, здається, із Східної України.

Я пам'ятаю, один і дочку свою привіз, вона була на років два старшенька, але гралася уже разом із нашими дітьми. Він будував хату, і вже й на прожиття мав, і на їжу. Інші жили, були й такі, що привозили матерію, крам привозили, і щось вимінювали за це. І везли у свою сторону рятувати своїх рідних, які там були приречені на голодну смерть. Хоча довести було важко, бо, з їхніх розповідей, якщо вони і зберуть тут якийсь пуд гречки, і коли вони влаштуються десь у вагоні, то обов'язково відберуть. А якщо вони, з розповідей доходило, вилазили навіть на вагони, нагору, там прилаштовувались, якимось їхали, то босаками знімали їх здобуте зерно, а то і їх часом знімали босаками. Такі розповіді доходили.

Це взагалі похмура картина була. І до честі наших людей, тих людей, які вже відійшли, що вони своє людське, земне призначення виконували гідно, вони ділилися, чим могли, і рятували цих людей від голодної смерті.

Мати розказували, що як у селі вони були на пагорбі і бачили, як кілька таких людей, чоловік і жінка, чи жінки, розклали вогнище і у казанках, якихсь банях варили жаби. І тут налетіла буря, здійнявся дощ і залляв їхнє вогнище і казанок із жабами. І в Материнім сприйманні оцей розгул стихії над обездоленими, над рокованими на голодне умирання людьми звучав так виразно, так промовисто.

Я пам'ятаю ці обличчя і мову їхню, як заходили вони і питалися Батько, чи Мати, чи хтось із старших: «Звідкіля ви будете?» А вони відповідали: «Калужскія ми». Мені пам'ятається ця фраза і пам'ятається вимова їхня. Але про це ще потім.

Один епізод, який ще із мною стався у стосунку до цих людей. Одного, здається, пізноосіннього такого похмурого дня, коли я сам ішов до школи в сусіднє село Друхову, бо ніхто із хуторян тоді не пішов... Самому йти до школи - це тоді було важко, але я пішов. І більше того, я ніс із собою... я ще чому пішов... Тоді треба було

вчителів підтримати. Це були вчительки із східних областей України, які були послані сюди на працю. А вони також не мали що їсти. І ми, чи батьки так вчинили, що кожен учень по черзі приносив вчительці обід.

І була моя черга нести цей обід. Ну, Мати вже щось такого пририхтують, такого смачнішого щось: каші горнятко спечуть, чи ще що тоді, чи, можливо, молока пляшку, хліба. Тобто, що вчителька, яка вчить дітей, має одержати за свою працю щось.

І от я ніс цей обід і за границею уже на дорозі мене перестріли люди невідомі і сказали: «Куди ти йдеш?» Я їм сказав, що іду до школи. «А що ти несеш?» А я їм сказав, що несу обід вчительці. А вони наказали мені: «Покажи». Я показав цей обід їм. І вони забрали в мене цей обід. Я плакав і просив їх не відбирати цей обід, бо що скаже вчителька, я вчительці несу обід. Але вони обід забрали.

Вони віддали, я пам'ятаю, пляшку від молока, і віддали горнятко від каші. Я запізнився на урок, бо це тривало якийсь час, і зайшов, плачучи, у клас, і сказав вчительці, що я не винен: ось пляшка і ось горнятко, я ніс вам обід, але мене перестріли якісь люди і забрали цей обід і з'їли його при мені. А вчителька погладила мене по голові і сказала: «Не плач, їм також треба». Ось так вона сказала.

Це повчально із погляду, як має людина поводитись.

Я сказав вчительці, що я принесу обід узавтра, коли будуть йти наші хуторяни в школу, разом з ними. Вона сказала, що не треба, черга твоя пройшла.

Це такий зворушливий спогад і про вчительку, і про той період, про той час.

Ті люди стоять перед моїми очима, як знак голоду, як знак, що це важить для людини, коли буває людина у такому стані».

У восьмий клас пішов у Моквинську середню школу. І знову кілька кілометрів дороги, але вже в протилежному напрямку, яку разом з ним долали друхівчани, які виявили бажання продовжувати навчання в Моквинській середній школі. Спочатку охочих до науки було багато, але скоро їх кількість значно зменшилась. Залишились тільки найбільш витривалі і охочі до знань. Адже долати кожен день дорогу до Моквина та назад було нелегко. Це Мельник Михайло Якович, Шевчук Костянтин Симонович, Мельник Володимир Іванович. Ляховчук Дмитро Степанович жив у своїх родичів у Моквині, але іноді теж прилучався до ватаги хлопців. Далеко було чути їхній веселий сміх і вигуки, до яких на хуторі Отраже прилучався майбутній письменник.

Як у початкових класах, так і в середній школі вчився Андрій Іванович на відмінно, але на випускному екзамені йому поставили четвірку з української мови. Золоту медаль, на яку він мав надію, тодішній директор Моквинської середньої школи Кондратенко Одарка Самойлівна на випускному вечорі вручила своїй дочці. Це був перший удар, перша неправда, з якою зіткнувся юний Андрій Кондратюк. Не впав духом, не зневірився і в тому ж році зумів підтвердити свої знання, вступивши зразу до Львівського держуніверситету ім. І.Франка на відділ журналістики.

По закінченні навчання працював у пресі. У 60-ті роки був репресований. Три роки протримали його в лікарні для душевнохворих людей в м. Черкаси. Ось як про це згадує старший брат Олександр: «Приїхав., я до нього в Черкаси і злякався.

Андрій мене не впізнав. Йому кололи якісь уколи, щоб він втратив пам'ять. Не могли ми його вирвати з цієї страшної лікарні. Після трирічного перебування в Черкасах я привіз його до рідної домівки. Ще була жива мати, вона його й виходила. До брата почала вертатись пам'ять. Після одужання він вернувся до Києва і став працювати в газеті «Вечірній Київ».

Працюючи кореспондентом «Вечірнього Києва», Андрій Кондратюк багато подорожує по країні - цього вимагала робота. Часто друкується в пресі. А на літо завжди повертається в рідний край. Пише багато. Його твори друкують у районній пресі. Письменника турбує стан природи рідного Полісся. Він працює над книгами «З вишневого саду», «Важке прозріння», перекладає з іспанської мови роман А. Варели «Темна ріка», проводить літературні дослідження, має численні публікації в українській, туркменській, узбецькій, киргизькій періодиці.

Останні роки Андрій Кондратюк - частий гість редакції районної газети «Надслучанський вісник». Він приносить сюди свої твори, і вони час від часу з'являються на шпальтах газети. А редактор газети, місцевий письменник Борис Боровець у цій же газеті неодноразово друкував свої дослідження і роздуми про долю нашого талановитого і водночас безталанного земляка.

Сьогодні про літературно-мистецьке, а отже і суспільне шестидесятництво написано немало, здається, поціновані його найвідоміші представники. Але ж так мало знаємо про тих, хто був відторгнений не лише суспільством, що й не дивно, а й, як це не парадоксально звучить, людьми, що мали б стати побратимами. «Ваше покоління перед вами в боргу», - сказав нещодавно ведучий радіопроеграми «На межі тисячоліть», відомий поет молоді генерації Василь Герасим'юк в бесіді з Андрієм Кондратюком. Він і справді не був показним ні борцем, ні трибуном тоді, як не є ним і сьогодні. Він і тоді й нині спопеляє своє серце на вогні некрикливої, всепоглинаючої любові до рідної землі, до отчого краю, прагнучи матеріалізувати цю любов у художніх творах, у витворених ним художніх образах. Однак цього стало достатньо, щоб потрапити під жорстокі жорна тодішньої системи (про сьогоднішні гаразди письменника - нижче). Хтось з його перевесників пішов по сибірах, ще хтось - пристосувався і непогано себе почував усі ці роки, як, до речі, непогано відчуває себе й нині. А він, щоб порятувати душу й тіло подався в мандри.

Був газетярем в Узбекистані, радіожурналістом у Владивостоці. Повернувшись через чотири роки на свій Моквинський хутір Отраже, щоб доглянути хвору безпомічну матір, сповнений вражень, в 1966-1967рр. пише свій перший і поки що єдиний роман "Дорога до матері". Пропонував його то одному, то іншому журналу, то одному, то іншому видавництву, але, на жаль безрезультатно. Закриті рецензії на твір були здебільшого негативні, писали щось на кшталт: «в романі зібрано в основному негативних героїв, а так не повинно бути», автор очорнює радянську дійсність і т. д.

Роман не був сприйнятий як офіційною критикою, так і багатьма тими, хто називає себе сьогодні шестидесятниками, бо авторський стиль, манера письма виходили далеко за рамки усталених поглядів і традицій. Це вже нині стало мало не модою писати в подібній манері, але коли для Кондратюка була вона сутністю його художнього творення, органічною і по-філософськи глибинною, то від теперішніх подібних речей відгонить епігонством і надуманістю.

В 1969р. Андрій Кондратюк зробив спробу засісти ще за один роман, написав навіть до півсотні сторінок, але начерки були втрачені (швидше забрані). За те, що не хотів підкоритися порадам «переглянути свої ідейно-творчі засади», був запроторений в психіатричну лікарню.

Згодом, коли душевний стан на чисті води виходити став, самотній безробітний, відторгнутий друзями і недругами, він, в пошуках засобів до прожиття, пише літературно-критичні статті, рецензії, зокрема, на книги середньоазіатських письменників, які виходили в Україні, друкують ці статті, рецензії в тамтешніх літературних виданнях. За його ж признанням, був готовий до будь-якої літературної праці: якось відредагував, а коли точніше, то заново написав брошуру про автошляхи, упорядкував книжечку про ліс, виступав як співавтор перекладів з іспанської, перебивався навіть тим, що вишукував у періодиці замітки під рубрикою «Це цікаво».

На початку сімдесятих вдалося опублікувати в журналі «Дніпро» написане в 1965р. оповідання «Цвіт кактуса» - сумну розповідь про поневіряння української душі на чужині, в азіатських спекотних пісках. Правда, редакторське чи цензорське перо добряче пройшлося по тексту, намагаючись «вичистити» крамольні місця.

Але ні хвороба, ні постійне перебування «під ковпаком» не змогли витравити з душі письменника оту українськість, яку всотав з малолітства і яка жила в ньому, спонукала до пошуку, до творчості. Так народилася 400-сторінкова художньо-документальна розповідь про рослини як символи в українському фольклорі та красному письменстві. Уже в 90-ті роки це дослідження прийшло до читача двома книгами: «З вишневого саду» та «На горі сосна золоторясна». В передмові до першої з них відомий народознавець Василь Скуратівський писав: «На моє глибоке переконання, щоб зберегти себе і наступні покоління, мусимо повернутися до своїх правічних джерел - відновити народів його ж духовні традиції до природи як джерела буття».

А ще ж у творчому доробку літератора чудові «Новели нашого хутора», читати які - одна насолода, не лише від майстерно побудованого сюжету, гарно виписаних образів, а й від того, як неповторно й оригінально будуються речення, фрази. Його «етюди з життя сучасного українського літератора» відзначені премією «Благовіст». В одному з газетних інтерв'ю лауреат Малої премії ім. Шевченка Олесь Уляненко сказав приблизно таке: сьогодні таким письменникам, як Андрій Кондратюк чи Павло Загребельний не треба турбуватися про свій літературний імідж...

Обставини і люди перешкодили заговорити Андрієві Кондратюку на повну силу тоді, коли, за згадуваним уже висловом В. Медведя, від його голосу «українська література розвивалася б далеко інакше», вони ж, ці обставини і люди не дозволяють цього зробити й зараз. «Час мій був страчений на виживання, і багато для мене лишилося недосяжним, неосвоєним».

До всього додавалося й те, що наділений здатністю небуденно сприймати світ, розрізняти і відтворювати його кольори і звуки, він виявився цілком позбавленим практичності, непристосованим до його суворих реалій. Оця його безпосередність часто незрозуміла оточуючим і, як це не прикро, навіть колегам по перу. «Життя так склалося, що я опинився ізгоєм, я загнаний в шпарину і дивлюся з неї на світ»...

Не випадково такою духовно близькою для нього є постать українського письменника зі старшого покоління Тодося Осьмачки, який «гнаний демоном переслідування, ховався по всіх гротах і закапелках нашої Землі, прихистку її спокою для душі не знаходячи ніде».

Прихистком для Андрія Кондратюка стала кімнатка на кілька квадратних метрів під горищем на Великій Житомирській у Києві, де услід за Симоненком міг би сказати: «...Нудотно і похмуро пройшли мої, можливо, кращі дні у тісноті і сутінках конури з думками власними наодині». «Конура» ця пов'язує його ще хоч трохи з київським літературним середовищем. Але що то за існування у великому місті на 49 гривень інвалідської пенсії, з яких майже третина йде на комунальні виплати! А від письменницької праці відомо, який сьогодні зиск.

Життя впроголодь та ще непритлумлений поклик батьківського краю проймає його, як тільки завесніє і він, мов той перелітний птах, з'являється на хуторі Отраже, де самотня доживаюча хатина і досихаючий сад додають йому і втіхи, і болю. Втіхи, бо то як пуповина, що зв'язує з минулим, а болю - бо черстві й байдужі люди потроху нищать колись благодатний хутирець: оборали до неможливого, вирізують, дерева, що залишилися після сумнозвісного зселення з хуторів, і викорчовування цих милуючих око. Порозкрадали нехитрий батьківський спадок, а якое і оригінал рукопису згадуваного роману «Дорога до матері» зник, такий дорогий його серцю.

І немає зраненій, зболеній душі порятунку ні від кого. «Бо дивний сей чоловік, Гандрій, - переконані односельці, - не від світу сього...» Скопує грядочки, що залишилися ще біля хатини, висаджує усякої городини потроху, доглядає її всеньке літо, щоб прохарчуватися якое та ще й завезти в торбині у Київ і вділити того набутку котромусь з подібних собі. І пише, попри незгоди й час, який неблаганно так пролітає, забирає з собою сподівання і надії... Ні, таки неправда, надії тримають його на цьому світі. «Я не належав і не належу ні до яких партій і рухів, за станом здоров'я і характером особистості не можу брати участі у політичному і громадському житті. Але з великим болем переживаю сучасний стан культури, коли художнє начало в житті зневажене як ніколи, і часто потайки плаче в сивині своїй серце моє над тим, до чого ж ми дійшли, так жорстоко споневірівши два одвічно високі і поетичні роди людської діяльності - землеробство і художню творчість. Але я переконаний у зцілюючому облагороджуючому впливові художньої діяльності на суспільство і окремішню людську особистість». Оця переконаність і допомагає йому жити й творити в такому жорстокому світі».

Та ще відчуває автор невимовну радість від того, що у нього є читачі, що розходяться з продажу його книги. Ними зачитуються не тільки школярі, а й науковці, етнографи і фольклористи. Ось як писав про книгу А.Кондратюка «З вишневого саду» відомий народознавець Василь Скуратівський у передньому слові: «Кожен, хто познайомиться з книгою, поповнить свої знання цінними екскурсами в глибину століть, просякне нагальною потребою тіснішого спілкування з довколишнім середовищем, нарешті, знайде відповідь на сакраментальне - кому топтати ряст. Тільки той, хто погамує спрагу з духовного джерела традицій, зможе, образно кажучи, потоптати ряст у наш неспокійний і тривожний час. А саме до цього закликає ця неординарна книга».

Варто додати, що ця книга є корисною школярам і вчителям, котрі вивчають у школах та інших навчальних закладах народознавство. Прикрасить власні зібрання шанувальників художнього слова, надто тих, хто не показово, а насправді прагне притулитися до скарбниці національної культури.

А сам автор про книгу «З вишневого саду» писав, що десятки тисяч найрізноманітніших рослин розповсюджені в усіх куточках земної кулі. Утворюючи зелені шати, вони одягають нашу планету в чудове вбрання. Й тому вона така невимовно прекрасна. По краплинці і в частковому поєднанні завважували цю красу мандрівники різних часів, її осягала людина з фантазією, в уявленнях і міражах. А нині людський зір дістав можливість милуватися зеленим вбранням сповна, з висоти пташиного лету, з космосу.

Цікавим є також відгук письменниці Надії Ярмолюк на книгу Андрія Кондратюка «На горі сосна золоторясна». «Кожен рядок дихає Україною» - так називається стаття вміщена в «Надслучанському віснику» 2 січня 1996р. Ось про що пише авторка: - Подив... Так, саме це почуття приходить насамперед, коли починаєш гортати сторінки цієї книжки. А вже потім, при уважнішому ознайомленні до нього додається і захоплення і втіха, і якась сумовита радість. Чому сумовита? Бо ми ж таки (і книжка ще раз переконливо доводить це) унікальний народ, талановитий, з своєрідним поетичним світобаченням й досі тупцюємо на задвірках світового співтовариства. Та ж ми, маючи впродовж віків стільки клопотів (то набігали на нас гуни і половці, то топтала монголо-татарська орда, то перехоплювало нам подих в обіймах «старшого брата»), не тільки вистояли фізично і зберегли власну неповторність, а ще й оспівали кожне деревце, кожную билиночку.

Розкрийте книжечку нашого земляка Андрія Кондратюка «На горі сосна золоторясна», і кожна сторінка озветься до вашого серця то піснею, то казкою, то поетичним словом. Скільки ж праці треба було докласти, скільки пісень перепустити через власну душу, щоб з'єднати все воедино?!

Книжка йшла до читача довго. І те, що вона таки з'явилася на світ, дарує надію, серед сотень прагматиків завжди знайдеться дядько Лев (пам'ятаєте «Лісову пісню» Лесі Українки?), який таки не дозволить заради вигоди зрубати дерево, знищити красу чи допоможе багатому на талант, але бідному на гроші авторові видати книжку. Серед тих, хто спонсорував це видання (книжка вийшла в Києві у «Дніпрі») і об'єднання «Рівнеліс», очолюване добре знаним Миколою Шершуном.

«Дерево як символ у фольклорі, в художній творчості», - так визначив зміст книги «На горі сосна золоторясна» її редактор І. Римарчук. «Вже назви розділів вказують на це: «Дуби поважні надто», «Ви знаєте, як липа шелестить», «Осіка все мене чогось лякає», «Ой зацвіла черемшина коло перелазу», «Тополі арфи гнуть» тощо.

В збірнику «На горі сосна золото рясна» багато поетичних цитат. Автор використав на підтвердження своїх думок уривки з творів Т.Шевченка, Лесі Українки, Миколи Вороного, М. Зерова, М. Рильського, П. Тичини, В. Сосюри, Б. Лепкого, Д. Павличка, І. Драча, багатьох інших поетів.

Людмила Баранчук

Тут земля мила

Наш земляк, знаний український письменник Андрій Кондратюк наближається вже до вісімдесятилітнього ювілею. Як відомо, сталося так, що написаний ним в другій половині шістдесятих років минулого століття роман «Дорога до матері», а також україноцентричне бачення суспільного життя йшли врозрід із тодішньою «генеральною лінією партії», що спричинило відсторонення його на декілька десятиліть від літературної творчості, наглу насильницьку поруйнацію не лише художнього сприйняття дійсності, а й свідомості. Час той був страчений, за висловом самого Кондратюка, на виживання і багато для нього залишилось недосяжним, неосвоєним, адже, як стверджували Лукрецій і Григорій

Сковорода, з усіх утрат утрата часу Найтяжча. Проте з набуттям Україною незалежності творче джерело письменника забило з новою силою, потужно, повноголосом. За цих чверть століття прийшли до читача романи «Важке прозріння», «Хутір», «Поza межами суєти», «Вигнанець», «Випромінювання любови», збірки повістей, оповідань, есеїв, спостережень «З вишневого саду», «На горі сосна золоторясна», «Новели нашого хутора», «Краса зникаюча і Щічна», «Гості з Аргентини», «Геній поза Батьківщиною» (розмисли над листами Миколи Гоголя) та інші. Всього в доробку Андрія Кондратюка більше двадцяти книг, які своїми мовно-стильовими особливостями, художньою довершеністю закріпили за ним окремішнє місце в сучасній (хочеться вірити, що і в прийдешній) українській літературі.

І попри солідний вік автора оте джерело його не замулюється й донині. Зокрема, тільки за останні роки у рівненському видавництві «Волинські обереди» вийшли його книги: 2015 рік - «Там земля мила», 2016 - «Старина» і 2017 - «Давні листи». На противагу попереднім виданням, основу яких становили майже тисячосторінкові романи, це книги на півтора-двісті сторінок з невеликими за обсягом повістями, оповіданнями, есеями, спостереженнями, структуровані спільними для усіх трьох циклами: «Новели нашого хутора», «Зустрічі в дорозі», «Міські краєвиди», «У світлі спогаду», «Сюжети з натури», «Зі шпитальних настроїв», «Спостереження», «Із криниці пам'яті»...

Прикметно, що автор, як і в попередніх творах, залюблений у свій надслучанський край, у земляків, природу, непросту, здебільш драматичну нашу минувшину. В його художницькій зіркій пам'яті зринають і улягаються на папір картини сільського й хутірського життя людей, котрих знав, про яких чув розповіді. Але йому болить, що з відходом у заобрійні далі, а відтак і в забуття, носіїв місцевого побуту, традицій, у душах їх нащадків поселяються черствість, злостивість, що вони перестають помічати знаки рідної землі, сліпо моляться чужим божествам у той час, як ті божества благословляють своїх ординців на вбивство їхніх синів. Про це йдеться в повістях «Там земля мила», «Старина. Сільські краєвиди», «Люди з картотеки», в цілому ряді оповідань і спостережень.

Варто зазначити, що перед тим, як потрапити в згадані книги, немало оповідань та новел автора прийшли до читачів зі сторінок «Надслучанського вісника», з яким він підтримує зв'язки ще з далеких п'ятдесятих років минулого століття - від часу першої своєї публікації в районці (назви газети змінювалися, але незмінною залишалася ця творча співдружність). І попри те, що його друкують сьогодні такі солідні всеукраїнські видання, як «Українська літературна газета», журнал «Кур'єр Кривбасу», «Слово Просвіти» та інші, кожен появу свого твору в «НВ» він сприймає з особливою втіхою.

Є у названих книгах і речі, які відкривають залаштункові таємниці життєвого й творчого шляху нашого земляка. Зокрема, на початку цих нотаток (як і в інших моїх і не моїх публікаціях) згадується перший роман Андрія Кондратюка «Дорога до матері», який, поряд з іншими чинниками, і призвів до відсторонення його автора на багато років від літератури. А що за цим твердженням ховається, які випробування випали на долю самого роману і його автора?

Тепер читач має можливість задовольнити цю свою цікавість, натрапивши в «Старині» на спогад «історія одного роману. І як повість про пережите», де йдеться про те, як задумувався і писався роман, про ходіння з ним по редакціях, уміщені збережені автором до нинішніх часів видавничі рецензії, позитивні й негативні, а то й погромні. Правда, як людина делікатна, не злопам'ятна, Кондратюк не подає повних імен авторів цих розгромних рецензій. А шкода, бо дехто з тих критиків-зоїлів забув свої тодішні писання чи сподівається, що про них не знають сьогоднішні молоді читачі й любить хизуватися, як він протистояв тій руйнівній для справжньої української літератури системі, як підтримував молоду поросль, просував її, захищав. Але рукописи, як то мовиться, не горять, і все таємне стає явним. Саме такого «захисника» розхвалювала нещодавно солідна київська літгазета і саме він у ті часи завершував свою видавничу рецензію ось таким пасажем: «Вважаю, що машинопис «Дорога до матері» - поразка автора. А. Кондратюку треба докорінно переглянути ідейно-творчі засади».

Траплялися на страдницькому шляху нашого письменника-земляка й люди благородні, про спілкування з якими він усе своє життя носить світлі спогади. До таких належить Євген Сверстюк. «Це ім'я, як і імена Івана Дзюби та Івана Світличного, увійшло у мою свідомість у початку шістдесятих років минулого століття,- згадує він у есеї «Євген Сверстюк» (кн. «Там земля мила»). - На хвилі усамперед правдивого, не заідеологізованого осягання мистецької штуки. І навіть коли я перебував у віддаленні од коханої рідної сторони - у середньоазійських пісках чи на Далекому Сході - то правдиве слово їхнє, розкута думка їхня стояли надо мною, окриляли сутність мою увосяганні життєвої і художньої правди». І трохи далі: «Коли велика біда ізійшла, накинута була на мене, як тугий зашморг, то Євген Сверстюк перейнявся моєю долею, як батько і рідний брат, і опікувався мною на усіх можливих і досяжних рівнях, рятуючи мене в буквальному розумінні слова. Вдячна пам'ять серця назавжди».

Щемливістю пройняті й есеї Кондратюка «Як спомин на все життя» та «Час тільки для добродіяння», в центрі яких такі відомі постаті як Василь Стус та наш земляк Василь Червоній.

А хіба з меншою щемливістю читається повість «Давні листи», уміщена в однойменній книзі?..

«Упорядковуючи власний архів, - вводить у суть творчого задуму автор, - я натрапив на в'язанки давніх уцілілих листів. І конверти, і листочки пожовтіли од часу і злежаности. Але поглянули вони на мене своєю манливістю. І став я їх розгортати да перечитувати. Плин часу якби зупинився. Ізродилися, нагорнулися спомини про події давні, про. пережите.

Такі різні листи від різних людей, що на моєму путі зустрічалися. Листи казенні від установ. Про ситуації конфліктні [...] Листи від людей, чиї фізичні сутності давно уже за далиною. А думки їхні світяться перед старіючим зором моїм. І оживають події і ситуації. В одних листах угадується стриманість у слові, в інших лукавість просвічується, може, і підступ, ще в інших вишумлює експресія...»

Читаючи-перечитуючи їх, письменник уводить і нас в обставини, при яких ці листи писалися, ким із якого приводу. І зримо постає з них епоха, в якій випало жити героям цього епістолярію. Він наставляє, навчає нас, як прожити, щоб не пропали марно літа, щоб не розгубити таких людських вартостей, як честь і гідність. Бо хіба не звучать сьогодні як заповіт для кожного з нас слова згадуваного уже Євгена Сверстюка, з уміщеного в цій повісті листа: «...тепло і добро зміцнює, холод і ненависть вбиває і виснажує. Думайте, Андрію, про добре, яро гарне і світле вжитті, про тих живих і померлих, кого Ви любите. У Вас неодмінно все має добре скластися: у Вас є талант, любов до істини і до праці. У Вас є добре ім'я, а це дорожче, ніж велике ім'я. Бо велич можна набути, а честі не набуде ніколи той, хто її втратив. Думайте цілеспрямовано про гарне і велике, про головну працю свого життя - і ЦЕ допоможе забути дрібне і неприємне, через що треба переступати і забути.

Хай Вам щастить на шляху добра - єдиному шляху, на якому було створено все, що є у людей...»

Тут кожне речення, кожна фраза - афоризм, мудра настанова мудрої людини. І як добре, що слова ці не загубилися, що ті в'язанки давніх листів збереглися і їх письменник оприлюднив. І який жаль бере, що в наші часи подібний епістолярій не в моді, що ми розлінувалися писати листи один одному, а все телефоном спілкуємося...

Великий мандрівець Андрій Кондратюк, якого в молоді роки доля закинула і в Середню Азію, і на Далекий Схід, де спрагло вивчав життя і побут тамтешніх мешканців і щедро населив ними свої твори, у зрілому віці, після тяжких моральних і фізичних випробувань, усе ж не втратив потягу до пізнання нового й здійснив поїздки в Кенігсберг до могили Іммануїла Канта, про яку розповів у своєму романі, що в кінцевому підсумку отримав назву «Поza межами суєти». Як уже зазначалося, враження від подібних мандрівок відображені і в інших його творах, малих і великих за обсягом.

З цікавістю, скажімо, читається невелика повість-мандрівка «Брати», уміщена в книзі «Там земля мила». Йдеться в ній про поїздки з рівненським поетом Ростиславом Слободенюком не за тридев'ять земель, а в село Харалуг, що в

сусідньому з нашим районі. І не знамениті харалужні мечі з «Повісті про похід Ігорів» покликали їх туди. Спрямувалися вони на недалекий від села хутір Надія, демешкав зі своїм братомв'язень радянських концтаборів Микола Якович Курчик. Той Курчик, який за свої національні переконання і дії відбув в ув'язненні рекордний термін - тридцять один рік, два місяці і двадцять п'ять днів, двічі був засуджений до страти!

Народився він 13 травня 1924 року в Адамівці, що неподалік Соснового, а в 1933 році сім'я переселилася на хутір Надія, який придбала у німецьких колоністів. Від Адамівки у його пам'яті залишилося і плесо тихоплинної річки, і луки за Случем, і зелені бори на обрії - «усе те, картину тую проніс звитяжець крізь ціле многотрудне життя далекими світами...»

На табірному шляху Миколи Курчика траплялися такі видатні особистості двадцятого століття як конструктор космічних кораблів Сергій Корольов, кардинал УГКЦ Йосип Сліпий, майбутній Патріарх УПЦ КП Володимир Романюк, багатолітній в'язень Михайло Сорока» Іван Гель, поет і літературознавець Михайло Осадчий, Святослав Караванський, Валентин Мороз, письменник Іван Губка, Юрій Шухевич, Левка Лук'яненко, Данило Шумук, Євген Сверстюк... | '

У своїх спогадах вони прихильно згадують Миколу Курчика, відзначають його стійкість, вольові якості, організаторські здібності.

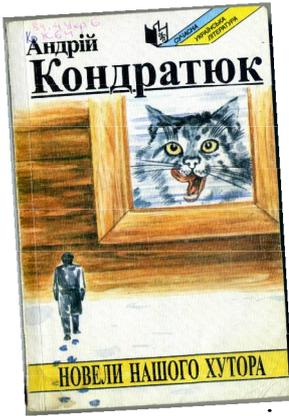
...Тривалою була та розмова обох земляків на хуторі Надія, кожна дрібниця, кожна деталь цікавили письменника, розпитував, уточнював з притаманною йому скрупульозністю, щоб згодом усе почуте від багатолітнього бранця переповісти читачеві, щоб той пройнявся почуттями й ідеями, якими жив герой цієї розповіді.

Маючи величезний життєвий досвід, пройшовши, як і герої його книг, через найскладніші випробування, Андрій Кондратюк пише про те, що хвилює читача, чітко підмічаючи деталі, характери людей, тверда обстоює свої переконання, оту україноцентричність, яку сформував у собі з юних літ і якій не зраджував ніколи, попри усі перепони, які траплялися на його шляху.

Читаймо книги Андрія Кондратюка, вони не дадуть нам забути, яка земля нас породила.

Борис Боровець

Твори А.Кондратюка

Кондратюк А.І. Новели нашого хутора: Роман - есе. Нові оповідання. - К.: Укр.письменник, 1999.- 204 с.

До нової книжки сучасного українського письменника Андрія Кондратюка входять роман-есе «Новели нашого хутора» повісті, оповідання. Довколишній світ у творах автора повен виражальних поетичних знаків, які у своїй повсякчасній пульсації випромінюють у людську душу високі з'яви краси -джерела благісних станів навколишньої гармонії. На жаль, унаслідок суспільно-поетичних умов та людської діяльності ці поетичні знаки розхитуються і руйнуються, кладучи в душу людини передовсім у душу митця, відчуття незахищеності й дисгармонії. До книжки увійшли як ранні, так і твори прозаїка написані останнім часом

Кондратюк А.І. Боровець Б.Т.Поклик творчості. Бесіди про літературу і життя - Рівне «Азалия», 2003-280с.

Відштовхуючи від реалій сьогодення та перевисаючи поглядом у віддалене й не дуже віддалене минуле.автори цієї книги досліджують долю творчої людини в Україні на зламі епохи. Та ще й спонукають читача бути спів дослідником. Спонукають докопуватися до першовитоків найгостріших й найболісніших проблем творчості.

Кондратюк А. Світло любові. Оповідання. - К.:Неопалима купина, 2003.-76 с.

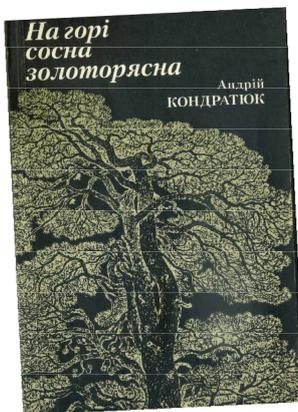
Оповідання Андрія Кондратюка - щирі, зболені роздуми про невблаганний плин часу, скороминущість нашого земного переживання, в яким, проте, неповторна кожна людина, чие покликання життєтворче й осяяне світлом Любові

Кондратюк А.І. Важке прозріння: Роман. - К.: Рад. письменник, 1990.- 375с

Первісна назва твору « Дорога до матері». Роман написано в 60-х роках, і лише тепер він виносить на суд читача.

Герой твору певною мірою репрезентує ціле покоління, чие активне громадянське становлення розпочалося після хх з'їзду партії. Та невдовзі застійні суспільні обставини пригасили ту активність, ввергнули покоління в нові, не менш складні морально-етичні, політичні випробування. Втрата внутрішньої цілісності, відповідальність перед близькими, перед власною совістю - лейтмотив роману, написаного в дусі традицій української реалістичної прози

Кондратюк А.І. На горі сосна золоторясна: Оповіді про дерева.- К.:Дніпро, 1995.- 164с.

Утворюючи зелені шати, дерева одягають нашу планету в чудове вбрання. І тому вона така невимовне прекрасна. Народ здавна спостережливий до життя дерев. Проникаючи в таємниці рослинного світу, наші предки почали одухотворювати життя зелених красенів. Існувало навіть уявлення, що дерева живуть родами, як і люди. Поняття про тотеми- дерева побутувало здавнини у багатьох народів, у тому числі і в древніх слов'ян. Наші зелені супутники оспівані в народних піснях, переказах, казках, легендах, міфах, загадках. Вони є одвічним джерелом краси, незамінним об'єктом у системі естетичного освоєння дійсності. Дерево як символ у фольклорі, художній творчості - зміст цієї книги.

Кондратюк А.І. Краса зникаюча і вічна. Спостереження.-Т1, 2-Рівне: Волинські обереги, 2007.-600 с.

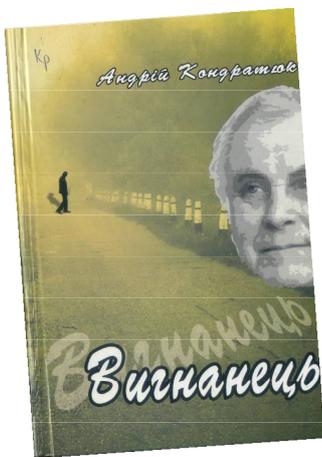
Щоденникові записи, що склали двотомник Андрія Кондратюка, -не просто фіксація побаченого й пережитого, а художньо самодостатні новелістичні оповіді, в яких автор осмислює природу людських вчинків і суспільних зрушень, мозаїкою подій і споминів відтворює драматичну картину буття краю на зламі епохи.

Кондратюк А.І. Гості з Аргентини. Повісті. Оповідання. Думки. Рівне: Волинські обереги, 2009. - 528 с.

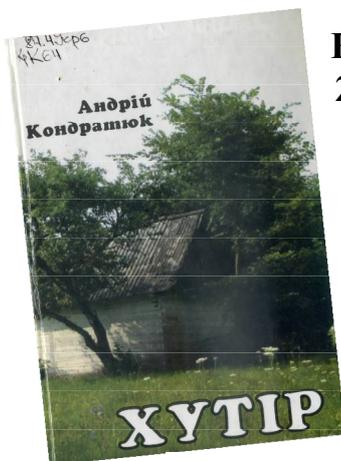
Художній світ Андрія Кондратюка багатовимірний і самобутній. Інколи у його творах уже знайомі образи і настрої у нових ситуаціях світяться і звучать ніби первісно.

До пропонованої книги увійшли повісті, оповідання, думки, написані протягом останніх десятиліть активного творчого життя письменника

Кондратюк А.І. Вигнанець. Роман. - Рівне: Волинські обереги, 2008.- 536 с.

Роман Андрія Кондратюка «Вигнанець» - це друга частина діалогії «Між двома берегами». Перша частина – роман «Хутір» - побачила світ у видавництві «Волинські обереги» 2005 року. Доля героя - творчої особистості - простежується у драматичних ситуаціях другої половини двадцятого століття

Кондратюк А.І. Хутір. Роман. - Рівне: Волинські обереги, 2005. - 852 с.

Кожний наступний роман А.Кондратюка приходиться до читача через роки й роки після його написання, як і оцей. Колись на заваді стояли ідеологічні перепони, нині - здебільш фінансові, а ще коло літературні. Але от прориваються загати і переконаємось: реалістично-романтичні традиції українського класичного письменства не загубилися поміж сучасного постмодерністського штукарства, а розвиваються, поглиблюються, являючи вражаючої правдивості і художньої

сили життєписи роду і народу. І роман «Хутір» - тому яскраве підтвердження.

Кондратюк А.І. Поза межами суєти. Роман - мозаїка. - Рівне: Волинські обереги, 2005. -944 с.

«Роман-мозаїка»- таке жанрове окреслення дає своєму творові «Поза межами суєти» прозаїк Андрій Кондратюк.

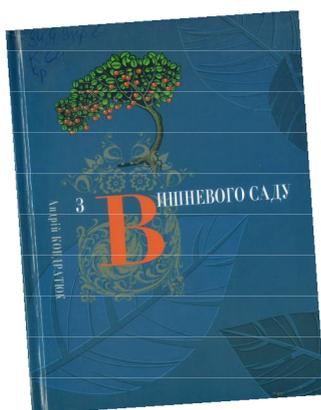
Твір написано у наслідок мандрівки автора у Прибалтику, Білорусь та Калінінградську область Росії восени 1991 року. Враження від подорожі органічно переплітаються зі спогадами і творять художню цілісність.

Відтворюючи картину настроїв на зламах епох у кінці тисячоліття, автор художньо малює також густу панораму подій жорстокого двадцятого століття, що у світовій гармонії відбилось зухвалим викликом знакам краси і високому дарові життя.

Кондратюк, А. І. Геній поза Батьківщиною / Андрій Іванович Кондратюк.– Рівне : Волинські обереги, 2012.– 334 с.

До нової книги А. Кондратюка увійшли есеї «Геній поза Батьківщиною» (розмисли над листами М. Гоголя), «Високі прості смисли буття», «Міра людських переживань» оповідання та спостереження останніх років.

Кондратюк, А. І. З вишневого саду: оповіді про квіти і дерева/ А. Кондратюк. - К.: Вид. центр «Просвіта», 2007. - 516 с.

Квіти і дерева одягають планету у яскраве вбрання. І тому вона така невимовне прекрасна.

Наша любов до зелених друзів одвічна і непе-ребутня. Слово народне про рослини мудре, ніжне, образне.

Квіти і дерева як символ в українському фольклорі, у творчості українських письменників — зміст пропонованої читачам книги.

Кондратюк А.І. Дорога до матері. Роман / Рівне: Волинські обереги, 2009. - 432 с.

Роман «Дорога до матері» - перший твір А.Кондратюка, написаний у 1966-1967 р.р. Твір не був своєчасно виданий, а з'явився під назвою «Важке прозріння» зі скороченнями і редагуванням у видавництві «Радянський письменник» тільки 1990 року.

А між тим цей роман і тепер сучасний у найширшому розумінні. Бо ж розбіжність між словом і ділом помножувано, може, застається в новій реальності. Але автор і в екстремальних умовах соціалістичної доби сповідував правду життя і правду мистецьку, потверджуючи вірність реалістичним-традиціям української класичної літератури.

Текст подається за первісним варіантом в авторській редакції

Кондратюк А.І. Добром зігрите серце. Спогади. Есеї. Новели. / А.І.Кондратюк. - Рівне: Волинські обереги, 2010. - 416 с.

Видатні, вирівнювані особистості мають дивовижну властивість осявати світ і людські душі на всі часи. Навіть непоказна людина часто буває свідком перебігу видатного життя. Спогади Андрія Кондратюка містять яскраві портретні характеристики своїх визначних сучасників, в основному діячів культури другої половини двадцятого століття.

До книги увійшли також есеї і новели, написані автором за останні роки.

Кондратюк А.І. Випромінювання любові. Роман у листах і новелах. - Рівне: Волинські обереги, 2006. -388 с.

Любов - одне із великих людських почуттів. А хоча й би тому, що вона стоїть в отакім ряду: «Віра, Надія, Любов». Любов - одне із наймогутніших, тонких і найшляхетніших почуттів. Що воно водить сонце і світила.

Любов високо підносить людський дух. У любові ясніє, випрозорується, зінакшується світ, тремтить у переливах кольорів і звуків.

Любов - це і радість, але любов - це і страждання. У любові вивірюється мудрість людського серця.

Але як часто це високе почуття виявляється ошуканим. І як часто з іменем любові сусідують такі поняття, як зрада, віроломство, підступ.

Відомий український письменник Андрій Кондратюк пропонує читачам свою нову книгу. Ця книга - про любов.

Кондратюк А. І. Давні листи. Повісті, оповідання, спогади, спостереження / А. І. Кондратюк. - Рівне: Волинські обереги, 2017. - 152 с.

До нової книги відомого сучасного українського письменника Андрія Кондратюка увійшли повісті, оповідання, спогади, спостереження, написані в останні роки.

Кондратюк А. Зацвіла в долині червона калина. - Рівне: Волинські обереги, 2004. - 48 с.

Це третя книга київського письменника Андрія Івановича Кондратюка із циклу «Оповіді про квіти і дерева». Дві перші «З вишневого саду» (1991) і «На горі сосна золото рясна» (1995) уже давно користуються широкою популярністю серед читачів, особливо освітян і школярів. «Без верби й калини нема України» - каже образне народне слово. Справді, це осяйне дерево-кущ стало яскравим символом нашого краю. Калина у фольклорі і художній творчості - зміст нової книги автора.

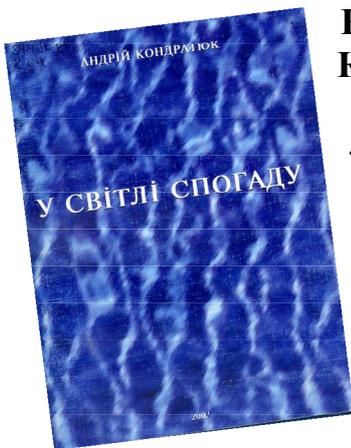
Кондратюк А. Там земля мила. Повісті, оповідання, есеї, спостереження . А. І. Кондратюк. - Рівне: Волинські обереги, 2017. - 152 с.

До нової книги відомого українського письменника Андрія Кондратюка увійшли повісті, оповідання, спогади, спостереження, написані в останні роки.

Кондратюк А. Там земля мила. Повісті, оповідання, есеї, спостереження . А. І. Кондратюк. - Рівне: Волинські обереги, 2017. - 152 с.

До нової книги відомого українського письменника Андрія Кондратюка увійшли повісті, оповідання, спогади, спостереження, написані в останні роки.

Кондратюк А. І. У світлі спогаду : [повість] / А. І. Кондратюк. - [б. м.], 2004. - 98 с.

До нової книги входять дві повісті: «У світлі спогаду» і «День без Йосифа Бродського». В них автор зосереджує увагу на основних тенденціях сучасного літературного процесу, торкається питань питань художньої творчості, її ролі у житті людини і суспільства. Повість «У світлі спогаду»- це також тепла розповідь про відомого українського критика і літературознавця, правдолюбця, людину великої мужності Івана Яремовича Бойчака

Кондратюк Андрій - Новели нашого хутора. Роман-есе. Повісті. Оповідання (аудиокнига, читає Шумська Галина)

Короткі есе-роздуми про сучасність. До нової книжки письменника входять Роман-есе «Новели нашого хутора», повісті й оповідання. Довколишній світ у творах автора повен поетичних знаків, які у своїй повсякчасній пульсації випромінюють у людську душу високи з'яви красі, джерела благісних станів навколишньої гармонії. На жаль у наслідок суспільно-політичних умов та людської діяльності ці поетичні знаки розхитуються і руйнуються, кладучи у душу людини, передусім у душу митця, відчуття незахищеності й дисгармонії.

Публікації про життя і творчість автора у періодичних виданнях

1. Бублейник Л. Стилєтворчі функції синтаксичних структур у прозі Андрія Кондратюка [роман "Хутір"] : рецензия / Л. Бублейник // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2010. - N56/57/ 15 травня. - С. 6.
2. Бурченя В. Щасливе повернення класика [Текст] / В. Бурченя // Вісті Рівненщини : газета обласної Ради. - 2009. - №48/26 листоп./ . - С. 1,4.
3. Боровець Б. Плаче в сивині своїй серце : Андрію Кондратюку 6 травня виповниться 60 років/ Б. Боровець// Вісті Рівненщини : газета обласної Ради.- 1998.- 6 травня.
4. Боровець Б. Плаче в сивині своїй серце : Андрію Кондратюку 6 травня виповниться 60 років// Б. Боровець/ Надслучанський вісник : громадсько-політична газета - 1998.- 6 травня.
5. Боровець Б. Хутір Отраже: наяву і в романі : рецензия / Б Боровець // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2010. - N23/24/ 20 лютого. - С. 6.
6. Боровець Б. Тут земля мила / Б. Боровець // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - N 37/5 груд./ . - С. 4.
7. Богуш Г. Андрій Кондратюк - лауреат премії „Благовіст” : поету А.Кондратюку у Спільці письменників України відбулося вручення літературної премії „Благовіст”/ Г. Богуш// Вільне слово : громадсько-політична газета.-1998.- №33-34 - 18 квітня.
8. Вітаємо відомого українського письменника Андрія Кондратюка з 50-річчям літературної діяльності! // Надслучанський вісник: громадсько-політична газета. - 2006.- 14 жовтня..
9. Вербич Б. На здобуття національної премії України імені Тараса Шевченка 2007 року / Б. Вербич // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2007. - N3/4/ 13 січня. - С. 1.
- 10.Гладунова Є. На хуторі Андрія Кондратюка / Є. Гладунова // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2010. - N79/ 7 лип./ . - С. 3
11. Єрміїчук А. Зустріч з письменником Андрієм Кондратюка : літературне життя/ А. Єрміїчук // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 2001.-17 жовтня.
12. Желінський П. Довічна стипендія для письменника (Андрія Кондратюка) прийнято рішення на сесії районної ради / П. Зелінський // Провінційна газета : громадсько-політична газета.- 2001.
13. Жмак А. Талант самобутній і неповторний / А. Жмак // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2009. - N83/84/ 18 липня. - С.
14. Кидрук І. Слово, що западає в душу : письменнику Андрієві Кондратюку [уродженцю хутора Отраже поблизу Моквина Березнівського району] - 70! / І. Кидрук // Вісті Рівненщини : газета обласної Ради. - 2008. - №21/23 трав./ . - С. 13.

15. Ляшик І. Заговори, щоб я тебе побачив: зустріч з А. Кондратюком у Прислуцькій ЗОШ / І. Ляшик // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2001. - 21 листопада.
16. Мартинчук Н. Книга земляка: розповідь про книгу поета Андрія Кондратюка назва її "На горі сосна золоторясна" / Н. Мартинчук // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 1996 - 14 серпня.
17. Медвідь В. „Он зірвався один яскравий згук..” : Андрій Кондратюк і його творчість / В. Медвідь // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 1997. - 26 лютого.
18. Нові книги Андрія Кондратюка : вийшли з друку // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2009. - №94/ 12 серпня. - С. 3.
19. Рибенко Л. Ловець краси у мінливому світі: до 70-ліття Андрія Кондратюка [- українського прозаїка і перекладача, уродженця х. Отраже Березнівського району] / Л. Рибенко // Вільне слово : громадсько-політична газета. - 2008. - №40/20 трав./ . - С. 6.
20. Рибенко Л. Схильник до усілякої дивини й далеких мандрів : феномен на ім'я Андрій Кондратюк / Л. Рибенко // Вісті Рівненщини : газета обласної Ради. - 2007. - №7/16 лют./ . - С. 14.
21. Цимбалюк Є. Земляки поселили письменника [Андрія Кондратюка з Моквина Березнівського району] у "білу писанку із синіми, як льон, вікнами" / Є. Цимбалюк // Вільне слово : громадсько-політична газета. - 2009. - №89/ 8 груд./ . - С. 5.
22. Шпоняк Л. Письменник Андрій Кондратюк - гордість поліського краю / Л. Шпоняк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2016. - N 4/15 січ./ . - С. 6.
23. Ярмолук Н. Кожен рядок дихає Україною (розповідь про творчість нашого земляка Андрія Кондратюка) / Н. Ярмолук // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 1996. - 6 січня.

Публікації творів А.Кондратюка в періодичних виданнях та у збірниках

1. Кондратюк А. Про вовка : повість : 3 берегів Случа. Альманах. – Рівне: Волинські обереги, 2003. – 10-39 с.
2. Кондратюк А. Кобзарі і птахи. Птахи і я. Позліталися ластівки з усього світу... Дорога на Лінчин : Літературна Рівненщина/[упорядник Рибенко Л.]. – Рівне: Письменницька робітня «Оповідач», 2010. – 180-187 с.
3. Погорина. 2012 : літературно-краснознавчий журнал Рівненщини. № 20-21/ред. Є. Цимбалюк. - Рівне : ПП Дятлик М. С., 2012. - 415 с.
4. Кондратюк А. Міра благодаті : новели нашого хутора / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1996.-13 березня.
5. Кондратюк А. Як Мартин одного поляха провчив : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1996.- 4 травня.
6. Кондратюк А. Іван Штукатур: новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1996.- 3 липня.
7. Кондратюк А. Спомин про молоду весну : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 1997.- 4 червня.
8. Кондратюк А. Сонце сходить і заходить : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1987.-18 червня.
9. Кондратюк А. Бицьо і фердинанд : мелодії ночі/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1997.- 25 червня
10. Кондратюк А. Зацвіла в долині червона калина : Барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета .- 1997.- 6 серпня.
11. Кондратюк А. Цвіте синьо, лист зелений...: барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета, - 1997.- 15 серпня
12. Кондратюк А. Нічна пожежа : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1987.- 13 серпня.

13. Кондратюк А. Першоквіти: барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета.-1997.- 5 вересня.
14. Кондратюк А. Волошки в житі : барвінковий край. / А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета - 1997 .- 6 вересня.
15. Кондратюк А. Ой у полі береза...: барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета .- 1997.- 27 вересня.
16. Кондратюк А. Такі наївні і люди : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1997.-8 жовтня.
17. Кондратюк А. Розлились лілеї білі :барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета . - 1998. -14 січня
18. Кондратюк А. Парубок, як хмельчок : барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета. - 1998.- 21 січня.
19. Кондратюк А. Синій край : барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета .-1998.- 4 лютого.
20. Кондратюк А. На сонечко я схожий...: барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета .-1998.-11 лютого.
21. Кондратюк А. Заказний Петро : новели нашого хутора / А. Кондратюк // Вісті Рівненщини : газета обласної ради.-1987.-25 лютого.
22. Кондратюк А. Чорні очка, як терен : барвінковий край / А. Кондратюк // Вільне слово: громадсько-політична газета.- 1998.- 11 березня.
23. Кондратюк А. Килими вересові...: новели нашого хутора / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1998.- 22 квітня.
24. Кондратюк А. Ми збирали з сином на землі каштани: барвінковий край// Вільне слово. -1998.-13 травня.
25. Кондратюк А. Як багатий із бідного насміявся : новели нашого хутора / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1998.- 5 серпня.
26. Кондратюк А. Про Семена Погорілівського : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1998.-23 вересня.

27. Кондратюк А. Сила художнього слова : спостереження, роздуми письменника Андрія Кондратюка. / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета -1998.-14 жовтня.
28. Кондратюк А. Конокрад ворона : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-1999.- 20 січня.
29. Кондратюк А. Вареники із вишнями: новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-2000.- 2 лютого.
30. Кондратюк А. До Сибіру : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-2000.-7 червня.
31. Кондратюк А. Ви знаєте, як липа шелестить...: барвінковий край/ А. Кондратюк // Вільне слово : громадсько-політична газета.- 2000.- 30 червня.
32. Кондратюк А. З вишневого саду/ А. Кондратюк // Вільне слово : громадсько-політична газета.-2000.-19 липня.
33. Кондратюк А. Подих сталюного коня : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2000.-26 липня.
34. Кондратюк А. На крилах пісні: березнівському народному аматорському хору присвячується : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-2000.-13 вересня.
35. Кондратюк А. Онучик : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 2000.- 18 жовтня.
36. Кондратюк А. Як яблуня в саду : барвінковий край/ А. Кондратюк// Вільне слово: громадсько-політична газета.- 2000.-18 жовтня.
37. Кондратюк А. Символічний знак місяця : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Вісті Рівненщини : газета обласної ради.-2000.-1 листопада.
38. Кондратюк А. На горі сосна золоторясна : барвінковий край/ А. Кондратюк//Вільне слово: громадсько-політична газета.- 2000.-15 листопада.
39. Кондратюк А. Світлолюбіві : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 2001.-17 жовтня.
40. Кондратюк А. Поза межами суєти : роман-мозаїка, спогад про одну мандрівку/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-2001.- 5 грудня.

41. Кондратюк А. Кажан : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 2002.-30 січня.
42. Кондратюк А. Маленькі зусилля, а велика перемога над собою: новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 2002.-19 червня.
43. Кондратюк А. Сорока пастернаку не їсть : новели нашого хутора/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. -2002.- 23 жовтня.
44. Кондратюк А. У сяєві осіннього золота : із Київських настроїв/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. -2002.-11 грудня.
45. Кондратюк А. Із бібліотеки Петра Цілинника : із Київських настроїв/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.-2003.-30 квітня.
46. Кондратюк А. Про вовка промова : повість// Київ- 2003.- №5.- с.17 -42.
47. Кондратюк А. Життя у слові / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета - 2006. - 21 жовтня.
48. Кондратюк А. З відстані літ: спогад/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета - 2006. - 6 травня.
49. Кондратюк А. Машшвість друкованого слова : проза/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2005. - 16 квітня.
50. Кондратюк А. Манливість вічного міста : із київських настроїв / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета .- 2005.
51. Кондратюк А. Про Григора Тютюнника : із щоденникових записів/ А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета.- 2006. - 16 грудня.
52. Кондратюк А. Слово про рідну землю: [про заходи у Концертній залі Київського Національного економічного університету, присвячується 65-річчю утворення Рівненської області] / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2005. - 30 березня.
53. Кондратюк А. Життя у слові / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2006. - №96/97/ 21 жовтня. - С. 6.

54. Кондратюк А. З відстані літ : спогад / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2006. - N41/42/ 6 травня. - С. 4.
55. Кондратюк А. Спогад про вітряк : із щоденникових записів "Краса зникаюча і вічна" // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета . – 2007.- 13 жовтня.
56. Кондратюк А. Кобзарі і птахи. Птахи і я. Душа до вічності стримить : з письменницьких спостережень / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2009. - N71/72/ 20 червня. - С. 6.
57. Кондратюк А. Місяць і троянда: з письменницького записника / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2009. - N121/122/ 17 жовтня. - С. 6.
58. Кондратюк А. "Місяць і троянда" / А. Кондратюк // Вісті Рівненщини : газета обласної ради. - 2010. - №3/21 січ./ - С. 12.
Нарис про рівненського фотохудожника Олександра Майструка
59. Кондратюк А. Як спогад про незбуту мрію : книги наших земляків : реферат / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2010. - N33/ 17 березня. - С. 3.
60. Кондратюк А. Високі прості смисли буття / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2011. - N 95/96. - С. 6.
61. Кондратюк А. Як спомин на все життя / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2012. - N148/149/20 листоп./ - С. 3.
62. Кондратюк А. Душа співає : з письменницьких нотаток : (думки, спрямовані на радіо "Культура") / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2013. - N101/102/23 лип./ - С. 5.
63. Кондратюк А. Заробітчанські бувальщини : із циклу "Новели нашого хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2013. - N155/156/29 жовт./ - С. 4.
64. Кондратюк А. Любов завжди винагороджується : (навіяне після прочитання книги Бориса Боровця "Михайло Яцковський...") / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2013. - N113/114/13 серп./ - С. 4.
65. Кондратюк А. Маленький принц і зовсім не казка / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2013. - N135/136/24 верес./ - С. 5.

66. Кондратюк А. Про Дениса Довгого : із циклу "Новели нашого хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2013. - N171/172/26 листоп./ . - С. 6.
67. Кондратюк А. Сюжети з природи : з письменницької роботи / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2013. - N131/132/17 верес./ . - С. 4.
68. Кондратюк А. Час тільки для добродіяння (як спомина про Василя Червонія) / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 11/11 лют./ . - С. 5.
69. Кондратюк А. Чужина : із циклу "Новели нашого хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 40/6 черв./ . - С. 8.
70. Кондратюк А. Розповіді про звірят і птахів / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 90/9 груд./ . -5. - Зміст : "Собака качається - дощ буде"; "У передчутті стрічі"; "Собаки і сніг"; "Пташка у біді"; "Гості з хутора".
71. Кондратюк А. Солдатські спомини : уривок із роману-есе "Новели нашого хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 62/2 верес./ . - С. 4-5.
72. Кондратюк А. Нове видання "Хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 44/24 черв./ . - С. 5.
73. Кондратюк А. Врятували нас дід із бабою... : що записано в книгу пам'яті / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 86/25 листоп./ . - С. 5.
74. Кондратюк А. Давній міст : Із циклу "Новели нашого хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 68/23 верес./ . - С. 3.
75. Кондратюк А. Бувальщина острова "Нова Земля" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 90/9 груд./ . -5. - Зміст : "Білі ведмеді"; "Ведмежа шкура для адмірала"; "Ціна невтримності".
76. Кондратюк А. Вовки і лось : із оповідок Михайла Кошового / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2014. - N 88/2 груд./ . - С. 5.

77. Кондратюк А. Про Босого Попа : із циклу "Новели нашого хутора" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2015. - N 12/17 лют./.. - С. 5.
78. Кондратюк А. Із циклу "Міські краєвиди" / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2015. - N 29/24 квіт./.. - С. 3.
79. Кондратюк А. Зі шпитальних настроїв : [оповідання] / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2016. - N 69/13 верес./.. - С. 4.
80. Кондратюк А. Із криниці пам'яті / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2016. - N 99/27 груд./.. -5. - Зміст: Туга за минулим; Вибір; Так помирають дерева; Найкоротше оповідання; Квасоля добра але...; Доля бібліотеки Михайла Шолохова; Дешевий народ; Справжність у слові; Що в імені твоїм; На перейдених перехрестях .
81. Кондратюк А. Із криниці пам'яті / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : Громадсько-політична газета. - 2016. - N 26/5 квіт./.. - С. 5.
82. Кондратюк А. Враження / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - N 13/12 верес./.. - С. 2.
83. Кондратюк А. Жертва краси / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - N 54/18 лип./.. - С. 5.
84. Кондратюк А. Спостереження / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - N 25/24 жовт./.. - С. 6.
85. Кондратюк А. Шлях зі дзвінком / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - N 29/14 квіт./.. - С. 3.
86. Кондратюк А. Я маю досить розвинену уяву: можу в тиші почути пісню..." / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2018. - N 3/16 січ./.. - С. 4.
87. Кондратюк А. Я маю досить розвинену уяву: можу в тиші почути пісню..." / А. Кондратюк // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2018. - N 5/23 січ./.. - С. 4,5.

Кондратюківські читання

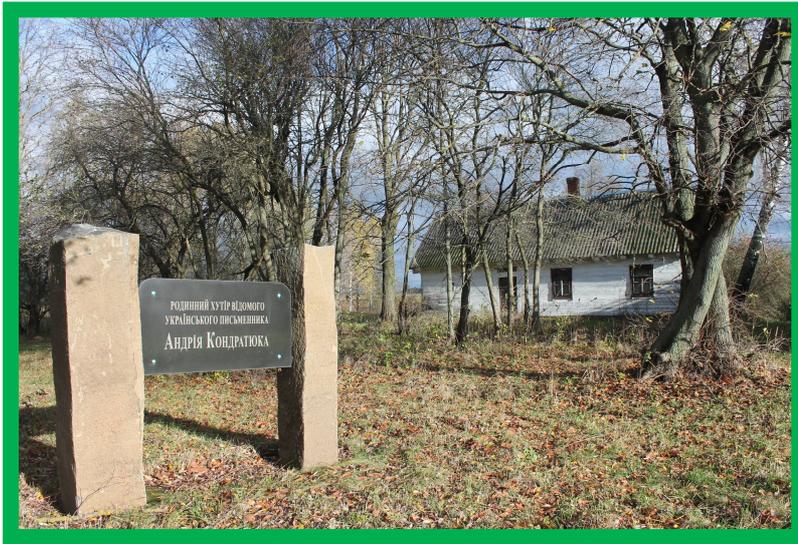
2010 рік

Травневі читання 2018 рік

Родинний хутір

Нагороди письменника

Використані джерела

1. Боровець Б. Тут земля мила / Б. Боровець // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2017. - N 37/5 груд./ . - С. 4.
2. Рибенко Л. Ловець краси у мінливому світ і: до 70-ліття Андрія Кондратюка [- українського прозаїка і перекладача, уродженця х. Отраже Березнівського району] / Л. Рибенко // Вільне слово : громадсько-політична газета. - 2008. - №40/20 трав./ . - С. 6.
3. Ярмолюк Н. Кожен рядок дихає Україною (розповідь про творчість нашого земляка Андрія Кондратюка) / Н. Ярмолюк //Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. -1996.- 6 січня.
4. Син землі поліської. Андрій Іванович Кондратюк:
<https://drive.google.com/file/d/0Bzj-guDWId7US09IbHNIZ3otZE0/view>

ЗМІСТ

Син землі поліської	6-13
Тут земля мила.....	14-17
Твори А.Кондратюка	18-24
Публікації про життя і творчість автора у періодичних виданнях.....	25-26
Публікації творів А.Кондратюка в періодичних виданнях та у збірниках	27-33
Фотоілюстрації	34-40
Використані джерела	41

